

*) На річнику зазначено рік видавництва III (XII). Цифра III відноситься тільки до "Народньої Прогісвіт". Цифра XII, до видавництва як цілості. Однак число XII не відповідало дійсності. Принабуто зовсім, що в р. 1916 вийшло одне число "Письма з Прогісвіт" як річник IX. З огляду на те, на видавництва в р. 1926 буде зазначено рік видання IV (XIV).

Лист з Франції.

Французи і ми.

Наші, 13. грудня.

Цини диями довелось мені переказати деякі праці проф. Louis Léger, який присвятив майже все своє життя студіям над славянським питанням. Будучи членом Інституту та проф. в "Collège de France", він не тільки пропагував ідею панславизму, вбачаючи в ній не лише добро майбутнього славянських народів, але й інтерес самої французької нації.

Нам, Українцям, гаразд зрозуміло, де констатувати корінь такого захоплення панславянською ідеєю, але можна сумніватися, щоб хтонебудь з нас захопився так вперто ідеєю, як це міг зробити Француз, у котрого почування колються в унісон з хвилини ми долі чи недолі народів чужих для нього по походженню.

Чи ми зробили та робимо щонебудь для того, щоб давати зв'язки про себе тому народові, котрому є близьким до серця, здатися, кожний славянський народ? Чи не є часто асоційований в нашій уяві символ Француза з чимсь тим, що вороже ставиться до українського питання? Чи не є ми упереджені ще до цього? Чи не думаємо ми, що коли Французи піддержували та й піддержують тих, хто спомігав їм будувати свою власну державу, то тим самим вони ставляться неприхильно до нас?

Так видається, а дійсність каже інше.

Заглянемо в думки того Француза, котрий краще, ніж хто інший

старався зрозуміти та відчувати, як та чим живуть Славяне. Мабуть там знайдемо ознаки того, що справа наша не така вже погана, що є багато шляхів, щоб загальною французьку олію скрімувати на пошлюбний шлях. Побачимо, що про нас він казав не так давно в одній зі своїх праць (а написав він до 20 книжок з області славянознавства).

"Le romanisme et l'élément français" (Панславизм є інтересом Франції), писаний та закінчений підчас світової війни, в той час, коли на полях лилась ще кров, коли не було ще на обрії проблисків замирення, коли й ми самі не знали, що чекає нас. Правда, що в багатьох точках Léger не здає собі ще ясно справи (мабуть як чимало й серед нас самих), що уявляє собою українська нація, бо його статуї основні здебільшого на історично-літературних даних. Але вважати під увагу той час, коли він писав, можна бути певним, що взагалі його оцінювання відповідає дійсності тих рамок, якою воля була онові.

Французьке серце, яке завжди дивиться на оточення та історичні події крізь призму своїх власних інтересів, яке в термін "інтернаціональний" не тільки вкладає французький зміст, але й переконане є в тім неспівомо, в ті часи воно не могло ніякне відчувати. L. Léger робить невелику різницю між нами і Москалями, кажучи, що й можна прирівняти до той, яка є між Французами de langue d'oc та de langue d'oïl людьми, котрі балакають мо-

яка повинна бути здійснена польським урядом в порозумінні з українськими політичними чинниками, в першу чергу з Українською Парламентарною Репрезентацією. Кожен буде закон і буде вирішений осадок, тоді наступатиме покликання комісії для організації того університету, для чималих й іменування професорів. Зовсім природно, що аж тоді приїде черга на "маніфестування" лояльності, на що кожна вла-

да має випробований спосіб у формі урядової присяги.

Ось нормальний і логічний шлях до українського високого шкільництва взагалі, а до українського університету зокрема. Імчасом у нас поступатиме так, як би люба і досад належали до дитячих забавок і тому ще дегтя назавжди, і тому постійно перагортається сиріва на одному й тому самому місці.

Ф. Ф.

Не прийде нічого ліпшого...

Тому лишиться при випробуванні "Правди" Франк-а-Капі! Бо не перше «ірма» ругати Вам на першодієсну якість, а по друге не найдемо в дійсності нічого ліпшого.

Усім знаміти прикмети

ЯКІСТЬ
ВИДАТНІСТЬ
ПОШИРЕНІСТЬ

вою подібною до північних та південних Німців. Але не вважати на це, він рахує, що ми нищий період, ніж Москалі, бо далі стверджує, що ми маємо гарну та поетичну мову, чудовий музикальний інстинкт, але на масю історії та національної традиції. Хитаючись між московською Росією та Польщею, вони ніколи не спроможні на утворення своєї держави. Його гадає, щоб вони мали успіх осягти це, та щоб це було в їхніх інтересах. Гоголь, Українець, писав в 1844 р. "Хай різні сили двох рас розвиваються таким шляхом, щоб зливаючись, вони дали щось закінчене людству".

Останнє речення служить для п. Léger одним з доказів необхідності сильного шляху для України та Москалі, бо він додає, "це бажання є й моє". Та чи міг Гоголь інакше висловити що думку а оточенню свого часу? Та чи міг п. Lé-

лічення з обсягу позашкільного виховання до загального відома.

Можє ці рідки причиняться до цього, що названий часопис викличе таке зацікавлення, яке йому вправді належить. І ця справа позашкільного виховання перестане бути справою, на котрій можна всякому розумітися, але що вона є предметом високої науки, глибоких студій і ретельної опіки всіх чинників, яким залежить ця правдивою розвитку нації.

Щасливо назвемо думку Головного Виділу Т-ва "Просвіта", коли він на внесок власної бібліотечної Комісії приступив до видання квартильника "Бібліотечний Порадник". До цієї справи сіла кілька.

Найкраще поставлено бібліотечну справу в англосакському світі, себто в єдиних Державах Америки, у власній Англії, в Канаді і навіть у других колоніях. Найкраще під оглядом кількості бібліотек, справності обслуговування, багатства бібліотек і їх приміщення. Зв'язувати це в одного боку практичному зміслові народу, з другого багатим, бо просто королівським фондизмом актам різних американських міліонерів. Вітаючи ж го руху слідує у цілому світі. Але найглибше що до думки і виховного впливу поставлено бібліотечну справу в Німеччині, дякуючи просто геніальному споконвітній справі через бібліотекаря в Лейпську Вальтера Гоффмана. Перше десятиліття його праці, закінчене конгресом в Лейпштайні у днях 17—22 вересня, було найкращим, здатсь, нагородою для названого працівника. Годі нам тут задля недостаті місця розводитися широко над історією бібліотечної справи у розумінні Гоффмана. Зробимо це на іншому місці. Тут наведемо тільки те, що поставлено як мету й завдання німецької народної бібліотеки, а саме "творення духовної і душевної спільноти членів нашої (розуміється: німецької) народу. Істотною поміч до такої спільноти подає живий вплив об'єктивних джерел культурних у всі шари народу. Одним з найважливіших джерел є письменство народу, до якого треба приналежувати цінні джерела світового письменства, які лежать на шляху до освітлення шляху. Це добро треба плести, себто його треба привнести у живе відношення

до поодиноких особів народу і до різних шарів народу. Установа, яка може з успіхом управляти таке плекання, це народна бібліотека. Як місце живої опіки над письменством належить підпомагати й заводити в життя народну бібліотеку". Відповідно до цієї мети зложена й книжкова політика. Про далекоглядність нових напрямків у ставленні народних бібліотек свідчать голоси англійських освітян, котрі просто заявляють, що у скопленню глибокої бібліотечної діла стоїть на першому місці німецький народ... (В бюлетені названого в горі Союзу ч. 20).

Щоби поодинокі бібліотеки, котрі прийняли повищі засади, зв'язати між собою, а далі щоби ці засади поширювати, центральна управа німецьких народних бібліотек (Deutsche Zentralstelle für volkswirtschaftliches Bücherwesen) видала особливий орган "Heft für Bücherwesen", котрий складається з двох частин, які виходять особливими зшитками. Відділ А призначений для освіти бібліотекарів, відділ В подає відомості про книжки, які належать мати в народній бібліотеці.

Незавидний стан нашої бібліотечної справи, а рівночасно неідеальний наказ зайнятися цією справою, підлягає Головному Виділу думку видавати "Бібліотечний Порадник", який має стати провідником і інструктором сільського читальняного бібліотекаря. Розуміється наш "Бібліотечний Порадник" далеко є далеко стоїть поза на званим німецьким бібліотечним часописом. Всеж таки розглядаючи перший річний випуск, як редакція "Бібліотечного Порадника" глядить на своє завдання. Відповідно до сів першої вступної статті "нове видавництво переймає на себе велике й почесне завдання корисної послуги самоосвіти й змаганням народу, послуги читальням і членам у напрямі подання відомостей про існуючі книжки на книгарських ринку, які будуть надаватися до наших читальняних бібліотек".

"Бібліотечний Порадник" старався викона-

ти своє завдання як найкраще. Але й тут одна непомірна трудність, а це недостатня співробітничість. Всеж таки заступлений в першому річнику: краще письменство, історія, природа й техніка та економічні науки, дитяча література та й журнали. Змаганням було зв'язати книжки до певного ідею, знайти відношення книжки до життєвих інтересів людини. Змаганням було постанувати книжки відповідно до освіти читача. Можє перші спроби не у всьому відповідають поставленому в горі завданню. Всеж таки обговорено 21 книжок у першому річнику; подано статті з галузь змісту, а й в статтях спеціальних розкинено чимало уваги, що й потрібно знати читачеві в його самоосвітній змаганні і бібліотекарем, щоби йому допомогти зв'язати живим зв'язком книжку з читачем.

"Бібліотечний Порадник" дає можливість Т-ву "Просвіта" видати раз по раз бібліографію власних видань. Укладу І. Калиновича доведено в І річнику бібліографія до ч. 300 з р. 1898. В дальшому річнику буде її продовження.

"Бібліотечний Порадник" друковано 1 ч. в 2000, дальші тільки в 1800 примірниках місяць, о 32 стор. Хоч читальня у нас 2000, масмо вісти тільки про 1000 бібліотек. З тих ще велика кількість у руках дуже неаправних.

Тому й не всі бібліотекарі розуміють гаразд завдання нового видавництва. Воно ще не находить належного розуміння навіть з боку тих, котрі беруть участь у виховному ділі. Одні приходять із задоволення, що таке видавництво за дороге, а тут нема грошей. Другі такі зовсім не дошлюбного значіння квартильника. Що до перших — мусимо взагалі сказати, що при веденню позашкільного виховання ніколи не буда повна достатність, глядячи з комерційної точки погляду. Що до других — то інших переконуючих аргументів, крім вище поданих, не можемо навести. Однак в повному переконанні можемо навести, що "Бібліотечний Порадник" повинен заявити, що бібліотекарям не тільки читати серед своїх передплатників не тільки читати. Він повинен бути цікавий для кожної інтелектуальної людини. При недостаті інших видавництв, слабкому поширенні українських книгарств, при неможливості дуже часто й не прогляданості бібліографічних нотаток у політи-

* Для повноти образу зазначимо, що на Радніській Україні почав в грудні 1924 р. виходити аналогічний часопис "Новий світ".

Ще как ще заделят на справн
в своа час?

Сьогодні вже інші події про-
носяться по французській пресі.
Більшою об'єктивністю починає по-
віяти зі сторінок французьких жур-
налістів, котрі потрохи усвідомлюють
собі різницю між нами і Москала-
ми. Для прикладу візьму місячник
«La Revue de Paris» де п. Niessel
в статті здається під наголовком
«Ленін та більшовицькі події» по-
дає його хара-теристику та обра-
ховує москвинську душу, намагаючи-
ся її славянсько-татарське похо-
дження, чого не заперечують де кі
Москалі, як нпр. п. Н. С. Трубецької
в 4-м випуску «Евразійського Вре-
меника» 1925 р.

Він каже, що весь уклад життя допетровської, доби єпопосвящених апостолів туранської психики. Державна ідеологія, матеріальна культура, релігія, уявлення собою єдину систему, збудовану на чотирьох принципах, а саме впрі. Та й сама московська держава повстала завдяки татарському ярмів, бо ханська „стенка“ була перенесена до Москви. Відомо, що татарська знать стала московськими боярами. „Ми маємо право гордитись туранськими предками не менше, ніж Н. С. Трубецької, ніж предками славянськими“.

Але потім прийшов Петро й тоді все сиранине московське стало переслідуватись. Два останні віки Трубицький називав епохою „романотермнського“ ярма. „Більшовизм є такий-же овоч романогерманського ярма, як московська державність була озочем татарського ярма.

І коли порівняти ці дві натури, то мимоволі висновуєш, що татарська школа не така вже погана".

Ось у що у "Татарському" ховається, здається, ріжнина двох психік: української та московської, бо перша на протязі дошн-х літ асієї історії була завжди в-дворню силою, не бу-дучи в стані засвоїти того, що засвоїли Москалі в д-Татар. І ця українська психіка й по цей день брикає у змаганні очиститись від всього нанесеного на її поле чужинцями. В яку форму вилється вона остаточно, важко від-

гадати, але симптоми тих змагань проявляються по обидвох боках Збруча. В тих симптомах, проявах матеріалізувати таємний духовий ідеал криються верна того, що українська нація таки хоче жити, рости та розвиватися, бо змагання до відродження свого тла є принципом ншого життя. Ліше в матеріяльній формі дух народу може злєкатись та проходити певні фази історичного життя. Життя старик народів, які пройшли вже свій шлях, може служити та служитиме ящо не дороговказами то бодай точками, над якими нам слід зупинитись. Студіюв ти життя тих старик народів, одно з наших завдань. А ми? Чи студіюємо його? Чи бажємо досвідом придбати й для себе деякі цінности? Чи наша мо-лодь змагає до цього? Чи наше студентство прямує до тих ідеалів? Чи маємо ми в державах З-ходу достатню скількість студентства, котре інтуїтивно засвоює до те, в чім ми відчувємо брак? З'яється, що у Франції, котра радо приймає студентство всіх славянських народів, ми України маємо понад дес'яток. Правда, в Німеччині їх є більше, але для нашої нації це н-дго мі-верна кількість, бо наприклад такий народ, як Болгари, мають в самім Нансієйськім Університеті біля 200 студентів. Після цього не дивно, що нас мало знають тут у Франції, хоч ясно здають собі справу з того, що таке Українець. І треба же дивуватись, що при такому байдужому з нашого боку відношенню, Французи досить добре інформовані, хто ми такі й до чого змагаємо. І виходить, що вони з більшими симпатіями підходять до нас, ніж ми до них.

Позавчора, до речі, була вміщена в совітському парижському часописові „Парижський Вестник“ замітка про те, як секретар французького посольства в Москві, відвідаючи Київ, завітав до Української Академії Наук, Національної Бібліотеки та інших установ. На місці він виявляв велике зацікавлення українським рухом та жалувався на те, що брак літератури з українського питання не дозволяє робити того, що можна би зробити.

Тя справді в ким робили тут у Франції українського студентства майже нема, а професури зовсім ні. Може налагодження взаємин Франції з Світовим внесе деякий рух в освітлення українського питання.

1. Гончаренко.

По широкому світі.

Кріза німецького уряду продовжується. До тривкості кабінету проєкційного Кохом ставляться скептично.

Німеччина, в особі своїх делегатів, що вийшли до Парижа на конференцію в справі обмеження воєнної авіації, домагати меться, щоби всі догеперішні обмеження щодо німецьких літаків були припинені.

У чеськім уряді почались між поодинокими партіями суперечки про те, хто має зайняти місце голови парламенту та сенату. Перед одичненням парламента переговори партії не довели до порозуміння.

Французські фашисти на провінції підняють голову і домагаються повернути теку фінансів комусь з крайньої правили.

Туреччина недоволена вирішенням Лігою Націй справ Мессуля. Турецький делегат у Женеві заявив, що лінія визначена у Мессулі є майже та сама, що у свій час підчас мирових переговорів у Льозанні, а яку тоді Туреччина відкинула. Він відрадував комунікат а заявою, що віднині останнє слово належить до ангорського уряду.

Чічерін простеє фальшиву звістку про свою намірену зустріч з Чомберленом у Венеції та свою подорож до Лондону. Повторяє негативне становище СРСР до Ліги Націй і до федерації балтійських держав.

Югославянський уряд на-
диться у стадії кризи внаслідок не-
порозумінь у лоні радикально-пар-
тії. Останнє засідання Скупщини бу-
ло дуже бурхливе; опозиційні про-
мовці домогались поставити під суд
міністра справедливості.

У Бухаресті румунські націона-

лістичні студенти організували ап-
тисемітські демонстрації на вулицях
і в театрі, з нагоди вистави пєси
жидівського автора.

Нова позичка для Німеччини, на основі плану Доза, має бути використана на подорожі двох англійських фахівців до Америки: генер. агента від репресивних сил Паркер Жільберта та директора „Англійського Банку“ Нормана.

У Вашингтонській сенаті почалась дискусія над запрошенням Ліги Націй, щобні Зєднєні Дєржави взяли участь у працях підготувачого комітету для розабробєння в Жєнєві.

Після автокефалії.

Насильно припеченная «Духовная Бесіда».

Варшава, 14. грудня 1925.

Пры праваслаўнай мітраполіі ў Варшаве
ніколімаў даўшын час на іх кошт у рэлі-
гійнай перадачы "Богатства Духовнага Бесіда"
і "Беларускіх "Праваслаўных Беларусаў"
Выдавецтва і рэдакцыя "Духовнага Бесіда"
буў відомым пісьмнікам і публіцыстам
Остроўскім. Не дачакаўся ні та, што
органаў быў аж нішто і ацяпленні до імяні
ноўі дывіла і на яго завадзі кося
і аке кінцы сава прэзювала іл нута
мітр. Ді і ая, што не являліся прадан-ці
Та спавя жася праявіліся і "Духовна
Бесіда", як і "Праваслаўныя Беларусаў"
ніколімаў даўшын.

Тепер доводиться із зовсім певним
джедел, що містить огляди Ст. і російськ
заказів навіщо від мігр-полта вже
уальгимафіно прина на видавання обох
цях органів, зокрема „Духовної Верди“
Міто. Діомі, що пости на йде на устп
ки „Літ“, що ще вчор і н рази не ам
обоз нігі пелет ала (по того, що лелит
в н ересі п'явласанні церкля й візник,
— подався і цим разом. Редактора Остров
ського вже п'явласанно, що „Духовна
Бесіда“ від нього року виходити не буде.

Олиаце це не познати насломити. Ред.
В. Острозьким похвалити видання не-
сї мати і з тою милою зверхається до
українського Голубинства за матеріа-
лом і мнраальною підтримкою. О.м.
видавав ред. Острозьким догматичний
«Наш Світ», що здохів собі був уже
дуже популярний. Гому, що не видаючи-
тьо мусло також при мати своєю попу-
ліарну школу української культури
спіяти, є тепер можливість дати їй
сї органи в одні. Незабави ми від нікого
ж не д, що стоимас глибоко настоюю на
своїй церкві й нашій культурі, чийого на-
шого життя взагалі. Повна, об'єднана
органі становить безперечно виразити
домогляти українського народу в своїй

чий пресі, „Бібліотечний Порадник“ може бути і є одиноким джерелом, з якого буде можна мати відомості про нові книжки й видання. Збільшення передплатників поведе за собою збільшення обсягу журналу, частіше його видавання і вище поставлення що до змісту.

Третє періодичне видавництво — це „Ама-
фоський Театр“, об'ємом, величиною такий сам
як „Бібліотечний Порадник“. Друковано його
в 2000 прим.

І він породжений потребою проводу в ділі аматорського театального мистецтва. Хто його знає, як воно у нас виглядало та ще й тепер виглядає, цей зрозуміє, що у виховному ділі не важна тільки добра воля. Коли яка робота єдется, треба мати на увазі, щоби її вчено як на-краще. Аматорське діло — це частина мистецького виховання, а де мова про мистецтво, там не вистарчає тільки вніска, але увесь зміст і переведення мусять бути мистецькі. Підним оглядом ще треба нам багато робити, щоби досягнути бодай малий успіх. У цій діяльній велика різниця між нами, уроженцями Галицької волости і братами в Волині і других земель. Гам с також аматорські гуртки. Але вони не востидиються перед неоним професійним театром. На кождому кроці видно краще й по-нише та глибше розуміння мистецького боку аматорської сцени. Це видно також і на селянських хорах.

Розглядаючи зміст квартальника за останній рік, бачимо такі відділи. Поважну частину видавництва займає організаційний бік аматорських гуртків. Вони складають частину читальні дуже часто головне джерело прибутків читальні мусять знайти своє відношення до самої читальні й виділу, загальних Зборів і ревізійних Комісії читальні. Далі йдуть режисерські поради теоретичні й практичні, поради різних роду технічної й змістової натури, дві статті що до організації і значення діючого театру, бібліографія і рецензії, багата хроніка, при чому в кожному числі є й фотографічні знімки аматорських гуртків, хорів, а навіть знімки з міської

Мимовільно насувається і тут порівняння між нашим видавництвом і аналогічним у других народів. Під руками у нас "Teatr ludowy"

16 сторінковий листок, видаваний польським Союзом людських театрів. І знову сумне порівняння, але не збоку змісту й вартості нашого видавництва у відношенні до польського. Жаль тільки великий здіймає, коли прийдеться читати в польському видавничій рубрику „Prasa w naszym kraju”. Видно, що хтось поза гуртком є ще інтересований у праці гуртка. Віддає звіт, пишуть, тішитися успіхами, викладе ініціативу. Чи це буде кс. Альоан Ковалевський, голова людського театру й хор у Пустомитках, чи Алексі Ніколаєв з під Білого Стоку, чи Юзеф Якубішин секретар і провідник гуртка в Турильчу в Боршівщині — видно, як інтелігентна одиниця стає інструктором — опікуном праці. І ми розуміємо п. Якубішина, який дословно так починає своє звітлення (подаємо в перекладі): „З моментом повстання Польщі якийсь незвичайний животворний дух обняв леготом наш крес. Кождий Поляк — обиватель, без огляду на свій стан і освіту скинув з себе пил невілннства, котре верствою покрило було його душу, глянув глибше і розумніше у світ, а коли пізнав, що він вольний і — живе вже у своїй власній вітчизні, починає помагати в її будові. Чудеса діються на очах. Креси повстають самі. Сільське населення, котре колись думало тільки про хліб і сон, сьогодні помагає радо в будові польщини на кресах. Приводить до життя свою мову, котру майже призабуто, в наслідку вікової неволі і сталого сусідства з чисельно більшим українським населенням, а вкінці в наслідку ріжних інвазій. По наших селах починають творитися ріжні організації і освітньо-культурні установи, про які досі ніхто з місцевих селян нічого не знав, ні не розумів їхнього значіння”. Розуміємо його захоплення, а жким він (Якубішин) звітнює про те, що на прогязі десяти місяців існування гуртка виставлено з великим успіхом 21 шук, а також улаштовано два торжества: річницю листопадового повстання і обхід 3-ого мая.

І уг треба ще й те замітити, що в 3-ому числі „Аматорського Театру“ кинено думку прихитити до участі в праці наші співачі круги. Ходило саме про те, щоб перевести організації селянських хорів, подати їм зміст праці, взятт

в організаційні карби, що не менше важку ділянку мистецького виховання в поважкійній добі. Досі ця акція не принесла ніякого успіху, а навіть не поступила ні кроком вперед.

Названі досі періодичні виданняцтва належать до обсягу методички освітньої справи. В плані були ще й особні виданняцтва, котрі посували би освітню працю наперед, до їх видання однак не дійшло з огляду на недостатку фондів. Для такі найважливіші видання вже готові. Є це книжка: „Що і як читати" і „Календар просвітної праці в читальнх". Можливо, що найблизчий рік дасть змогу здійснити видання названих праць.

Всеж таки зроблено передрук деяких важ-
ніших річей, друкованих у журналах. З „На-
родньої Прогісвітї“ видано відбитки ю О. По-
повича: Як учили і якучитибі гра-
моти? з уваги, що це буде методичний по-
рядник при науці неграмотних. Так само видано
відбиткою переклад із німецької праці Т. Ба-
ррле: „Освіта робітництва“. У назва-
ній праці автор виходить з глибокого становища
доказуючи потребу самодіяльної праці з боку
робітництва, щоби його таким чином звязати
тсно з народністю як такою. Безліч думок
у названій книжці дуже добре можна приложити
до нашій освітній праці серед селянства. Тому
можемо гарно поручити прочитання цього
перекладу всім тим нашим чинникам, котрі мають
до діла з справою позашкільного виховання.
Обі названі відбитки вийшли кількістю 1000
прим. Крім цього видано 500 прим. відбитки
в праці М. Вороного „Режисер“, яку
друковано в „Аматорськїм Театрі“. Названі
праця бере справу з цього становища ніж це
ми звикли робити в нашому аматорському ми-
стестві. Всеж таки воно буде мати виховне зна-
чіння, коли наш режисер-аматор після прочи-
тання праці Вороного подумас над тим, що
його діло — це не забавка для забиття часу,
але що це велика відповідальна громадська
праця. Названі річі будуть доповненням доге-
перішних методичних підручників як „Інстру-
ція“ і С. Срополка: „Короткий курс
бібліотекознавства“, виданих поперед-
німи літами.

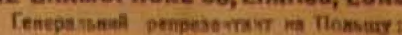

779 7-A

З друкарні Видавничої Спідки „Шлях Львів, Ринок „ 10